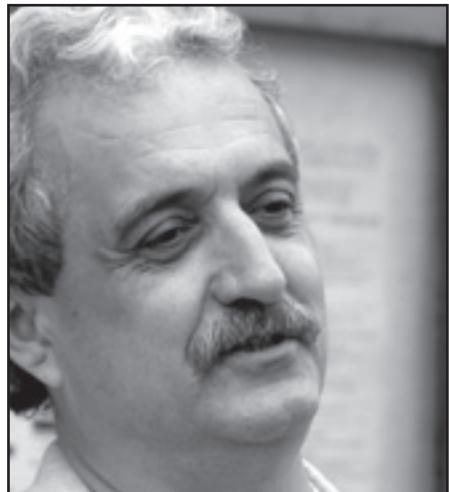

Na slovíčko, pane ministře!

Rozhovor

Přijede-li někam vládní činitel, ministr, je to sláva. Ochranka, vítači, místní funkcionáři se zardívají, nervozně přešlapují, poté se (Gogol: Revizor). Přijede-li na stejné místo stejný ministr posedmě, je třeba vyhledat nové vítače, nové funkcionáře, natáhnout nový koberec...

Pavel Dostál však do Hronova přijel už mockrát. A letos skutečně posedmě coby ministr, neb je z našich ministrů nejdéle sloužícím. Sedm let jsem u vás sloužil...

A přestože atmosféra byla uvolněná a ministr bez kravaty a dokonce bez šály (tu věnoval generálnímu inspektoru českého divadla Janu Císařovi) a na večeři v džínách, zvrhl jsem v přítomnosti činitele (přestože se spolu divadelně přátelíme řadu desetiletí) sklenici vína na stůl, nalil ji do vlastního diktafonu a přitomný pan řídící NIPOSu, Franta Zborník, pak pravil, že jednou takto zvrhl sklenic sedm a třicet, tedy že jsem břídl. A tak tento rozvovor vznikl na čtyřikráte mezi paštíkami, lanyží, vepřovými panenkami a langustami na víně. Pavel Dostál mi přitom snědl briošku, prý nechť. Byla po pravici. Já nalevo, byť nejsem v ČSSD. Diktafon vinný střík přežil:

Má ministr kultury po šestiletém působení ve vládách ještě nějaké priority?

Priority přicházejí s každým volebním obdobím. Někdy úplně nové. Dnes je to třeba vybudování sítě památníků české státnosti, počínaje Lidicemi a konče Příbramí. Některé priority se ovšem nenaplní, protože se nestanou prioritami ministerstvu financí. - To je onen můj známý požadavek, že by rozpočet na kulturu činil 1% státního rozpočtu. Což by bylo asi 8,5 mld - současně je to cca 6,2 mld.

Jaký nejdůležitější krok udělal Pavel Dostál v divadle?

Každý krok nebo i krůček posunuje lidi dopředu. Leč který zvolit jako nejdůležitější? Asi by můj život směroval jinam, kdyby se některé kroky nestaly, kdyby např. moje tetička nebyla operní pěvkyní a neuvrhla mě do dětského sboru Carmen, asi bych se minul s divadlem. A to byl krok, který zamířil v budoucnosti ke Státnímu divadlu v Olomouci.

A co kroky v politice (vždyť peripetie Pavla Dostála po roce 1968 jsou dostatečně známé)?

Když došlo k listopadovému převratu, režíroval jsem právě v opavském divadle Baladu z Hadru. Zcela přirozeně nastal krok, o němž jsem ještě netušil, že směruje k politice. A vedl na tamější náměstí - s jedním opavským kamarádem z disentu jsme pak založili Občanské fórum, byla generální stávka, já mluvil - no, a pak už jsem byl v politice posunován..

A co v životě?

No, tam záleží na každém kroku, akorát že o tom mnohokrát nevív - jestli je dobrý nebo špatný. Přejdeš křížovatku na červenou a ani si toho nevšimneš, místo po bulváru jde najednou bočními uličkami... „Životní“ kroky někdy těžko ovlivníš, mnokrát se ti zdá, že kráčíš vyrovnaným krokem a ono je to úplně jinak.

Je takové rčení, že na kulturu není nikdy dost peněz. A naopak, že umělecké dílo stojí jen tolík, kolik do něho vložíš...

Znám... A hodnota toho díla, že se penězi nedá využít! Ano, můžeme takhle uvažova, leč to neznamená, že bychom měli přestat usilovat o to, aby kultura nemohla spotřebovat víc pe-

Pokračování na straně 2

**Hloupí i moudří jsou neškodní!
Nebezpeční jsou jen polohloupí
a polomoudří.**

J.W. Goethe

9:00-12:30
Semináře a dílny

14:00-16:00
Kritický klub K2

16:30 (A) a 20:00 (B) - Jiráskovo divadlo
Společnost Dr. Krásy Praha
J. Verne, J. Veselý a P. Lanta: Blíží se den, kdy Vás budu milovat (Paris au XX. siécle) (95')

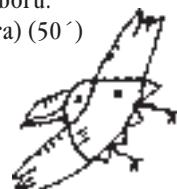
16:30 (B) a 21:00 (A) - Sál Josefa Čapka
Spielbrett Dresden, Německo
Podle Williama Shakespeara: Othello (100')

16:00 - Park Aloise Jiráska
Mažoretky z DDM Domino Hronov

17:00 - Park Aloise Jiráska
Hronovská dechovka
Koncert, vedoucí J. Langr.

20:00 - stan - dvůr ZŠ
STAND ARTNÍ KABARET
Chlapci Cihlář, Havelka, Jeřábek, Kašpar a Prokop přivedou svůj maximální improvizační standart. Nic víc, nic méní!

22:00 - Park Aloise Jiráska
Divadlo Líšeň Brno
P. Dombrovská a kol. souboru:
Domovní requiem (Zlá hra) (50')
HRONOFF

BEZ UMRTVENÍ

Tak se včera slavilo, střílelo, vtipkovalo, metály předávalo... Hleděl jsem na ty kratochvíle a ptal sám sebe: Umíme slavit? Umíme oceňovat? Umíme slavnostně otevřít, uzavírat, děkovat, přát? Děsim se vždycky těch chvil a nikdy netoužím být v kůži oceňovaných ani oceňujících. Trapný je oscarovský či thaliovský patos, ale ani rozjuchané zdravice českých lvů a radošků nejsou to pravé ořechové. Celý život oceňovaného či oceněný výkon se tak nějak zchuntá do upatlané houbovitosti, skryje se kamži do kouta a oslaveneč je vydán napospas vkusů či nevkusu svých přátel a pořadatelů. Přesně tak dopadal včerejší nenebevzetí profesora Císaře. Vono to bylo vtipný, vono to bylo upřímný a milý, ale vono to bylo taky trochu blbý... Nebýt... Nebýt ministra-oceňovatele Pavla Dostála. Vtipného, sebeironického, důstojného a vlastně chytrého. Možná si ani neuvědomujeme, že je to jeden z mála českých politiků, který je dobrý, vkusný a - většinou - inteligentní rétor, z kterého navíc nekapou funkce jak dukátky z oslíka, když se otřese. Myslím, že je mužem na pravém místě, i když mnozí z mých kolegů s tím nesouhlasí. Je nesystémový, nevypracoval jasné regule pro kulturu, kde jsou peníze, které pro ni sliboval?, vyčítají mu. A mají recht. Von to ale nedokázal nikdo před ním a obávám se, že se jen tak nenajde ani někdo po něm, kdo by tato (idealisticcká) přání aspoň zčásti naplnil. Dovedu si ale velmi snadno představit daleko větší tululy, šípkury a hñupodrápy.

Ale vratme se k tému ceremoniálům. Nedávno jsem viděl v televizi jakousi kriminálku, ve které jeden vyšetřovatel - tuším, že se jmenoval Schimanski - byl dekorován rádem za celoživotní dílo. Nejdřív ve zkratce vylíčili jeho profesní dráhu, pak ho pozvali na stupinek, kde přednesl k pozvanému auditoriu slavnostní řeč. Klidnou, důstojnou, bez fangliček, bez děkování pradědům a prabábám. Aší tak, v klidu a pokoře, v rozvaze a možná i s jistým étem posloužit k předávání cen a ocenění. Nevím, zda je vhodné metat kozelce a tančit v průhledných rízách. I když, přiznám se, jste mě včera na závěr - a proti mé vůli - dostali, vy všechno ohotní ochotní. To když Milan Perger st. začal pět Za Císaře pána. To bylo docela jemný a krásný. A když je něco docela jemný a krásný, jdou všechny vysoké i nízké estetiky stranou.

Vladimír Hulec

něz. Dá se např. divadlo dělat kvalitní a krásné i jako chudé umění, s kusem hadru a na prknech podložených sudy. Ale některý kumšt se chudě dělat nedá! Obyčejně právě ty „lehké zánry“ stojí těžké peníze. I fagot pro filharmonii dnes přijde na milion korun! A co moderní technologie v knihovnách! Nedá se udělat pravidlo z toho, že kultura může být skromná nebo že se má uskrovnit, že jsou v ní věci nadbytečné, rozhasovačné či neskromné. S tím ovšem souvisí, že kultura má značný pud sebezáhovy, že překoná leccos, i když mnozí z nás mluví o zániku toho či onoho. Stejně se nás ale vždycky najde dost, a nemyslím jen na kulturu naši, českou, že k tomu nedojde, že tomu zmaru zabráníme.

Jiráskův Hronov a Pavel Dostál. Na tom už nic nikoho nepřekvapí. V roce 1968 jsem si z Hronova odvezl báječný fór, který říkal P.D. ve svých Výtečnících: „Vpravo dobrý, vlevo tanky“. Za čtrnáct dnů tu byly. A pak dlohu nebyl Dostál. Pak zas chvíli byl a hádal se o své „písničkář“ i s prof. Císařem, jemuž včera na oplátku vtiskl do ruky svou ministerskou cenu. Víme tedy toho dost o Dostálovi ministru a o Dostálovi divadelníkovi. Ale je něco, co o něm ještě nevíme?

Samořejmě, je spousta věcí, které o mně v Hronově nevědí. A taky se to nikdy nedozvědí, pokud nebudu mít kamarády práškače.

-sg-

Až příliš strohý výběr motivů

Pastýřka

Dramaturgická volba Jeffersovy povídky Pastýřka putující k dubnu je docela odvážná. Kdo by si v době vědomě kácející stávající hodnoty vybral text, který preferuje něco tak vysoko pozitivního, i když na druhé straně extrémního, jako je síla nadosobní oběti. Ani mladí a nezkušenost svitavského souboru Tlupatlapa by nemusely být na závadu, kdyby ovšem tento kolektiv zaujal k textu nějaký **viditelný** osobitý postoj. To se však bohužel nepodařilo. Nejde ani tak o to, jak čistý nebo nečistý tvar loutkového divadla zde svitavští vytvořili a zda to bylo záměrné či ne. Vlastně spojení hlav loutek řezaných z přírodního dřeva na /pastýřských/ holích a vodičů v černém s odhalenými obličeji, kteří v některých situacích přebírají aktivně roli/milostné scény/, je nejen organické, ale Jiřímu Kašpárkoví umožňuje představit všechny mužské postavy s minimální, a přitom výraznou charakterizací. Nemusel by vadit ani epický prvek, kdy se nepředvádí, ale pouze popisuje Klářčin příběh, důvod proč se na svou strašiplnou pout vydala, protože koresponduje se zásadní redukcí původního textu. Pastýřka totiž nepředstírá žádnou dramatizaci, ale je možná až příliš strohým výběrem motivů soustředěným na hlavní téma.

Tím větší důraz pak ovšem spocívá na volbě scénických prostředků, které ono téma nesou. Postupy, které jsou zde použity, jsou typické pro režijní rukopis Karla Šefrny, který se léty příliš nemění. Inscenace Pastýřky je bohužel nijak nerozvíjí, ale pouze přenáší a soubor tak působí dojměm zručného kopisty. Jeffersova próza je sice velmi básnická, ale o to není Klářčin osud radostnější. Režiséři Jana Mandlová a Karel Šefrna si zřejmě pečlivě přečetli, že Jeffers v této próze na rozdíl od jiných svých děl použil pastelových barev. A jedině tady se snad pokusili dorčí, že na Pastýřce také spocívá těžká tragická osudovost. Proto je použita jen černá a bílá barva, světlo vyděluje jednotlivé aktéry nebo spoluurčuje situaci. Se střídavým úspěchem také

Pastýřka, Tlupatlapa Svitavy
Foto: I. Mičkal

vytváří poetické obrazy a dokresluje atmosféru. Ovečky jsou bílé rukávníčky navlečené na předloktí, sevřená pěst jejich hlavička. Bílá plachta představuje krajinu, smíh i propast, ostatně tak, jak jsme to zvyklí vidět.

Vedle výtvarné složky je významným dějovým prvkem hudba, jakýsi baladicko lyrizující folk. Pokud tradiční minimalistická „metaforická“ scénografie působí málo emocionálně, čekali bychom, že ji hudba posílí. Ta však občas problematizuje i zmíněný děj, protože herci zřetelně zápasí s tím, aby textům bylo vůbec rozumět. Její rytmus je však téměř pohodově příjemný a pohyb hereček tak tanečně nevynaložavý, že Klářčino utrpení i lidskou sílu proti smyslu Jeffersovy prózy dokonce sentimentalizuje. Tereza Dvořáková jako Klárka je jistě talentovaná dívka, ale pokud hráje hlavní postavu v jedné neměnné tónině, přispívá bohužel i ona k tomu, že tragická Klářčina cesta lemovaná láskou, pokorou i smrtí, se mění v roztomilý poetický obrázek, který postrádá naléhavost a přes všechnu básnivost syrovost autorova sdělení.

Jana Paterová

Loutka funguje jako symbol

Pastýřka

To představení nezapře, že je ze Svitav, z rodu té poetiky, kterou už po řadu let pěstuje a rozvíjí soubor "C"; ostatně Karel Šefrna je na představení podepsán třikrát: jako spolurezisér, spoluautor hudby i jako tvůrce "světelného designu". Neméne důležité, ne-li důležitější je i to, že to představení - nebo-li inscenaci - stvořila Jana Mandlová spolu s kolektivem devíti dívek a jednoho chlapce, jinocha, muže. Neboť poetika souboru "C" - pro stručnost řeknu, že se pohybuje mezi loutkovým divadlem a divadlem poezie - je tu postavena do služeb tohoto kolktivu. To, k čemu míří, to, o co usiluje, je realizovat, jevištěm provést své imprese, své dojmy, své pocity z textu Robinsona Jeffersa. Také nehrájí Pastýřku putující k dubnu, ale jenom Patýřku a jasné v programu říkají, že představení vzniklo na námět Jeffersovy knihy. Vzdalo do značné míry - skoro by se dalo říci, že téměř zcela - epickou složku, to znamená vyprávění o dívce, která putuje k dubnu obětujujíc svůj život, aby darovala radost novému klíčicimu životu, a soustředí se na jednot-

livé sekvence, které dávají největší příležitost k lyrickému prožitku. Opakuji znovu: lyrickému prožitku jako vyjevení stavu duše účinkujících. Nic proti tomu - na to mají tvůrci plné právo. Má to ovšem jeden háček: jsou schopni strukturou a systémem inscenace nabídnout divákům takový vjem, jenž i jim dá možnost takového prožitku? Dělají pro to výběrem výrazových prostředků hodně, dokonce bych mohl napsat vše. Loutka funguje jako symbol, jenž má přetáhnout pouhé přesné označení skutečnosti (tato loutka znamená to a to), hodně chtějí dovyprávět hudebnou, kdy písničky jsou slovně, svým textem, v poloze "minimalizace", a hlavní roli má plnit v rovině emocionální hudební materiál, tajemný a trochu mysteriózní šerosvit je hlavním světelným prvkem a použité předmety (hlavně a především látka) se metaforickými stříhy mění opět v polyfonní symboly. Přiznávám, že takto se podaří vytvořit některá působivá místa. Ale stejně tak musím přiznat, že právě jen místa; celek mně nabízel stále jen ty lyrické imprese tvůrčího kolktivu, do nichž jsem těžko, přetěžko pronikal. Chápal jsem je jako důkaz upřímnosti, poctivosti a spontánního výrazu záměru i celého tvořivého procesu, ale už podstatně méně jsem je vnímal jako jejich přesvědčivé divadelní vyjádření.

Jan Cisař

Progr...

I když jsme věděli, že si Jana Mandlová, vedoucí souboru Tlupatlapa ze Svitav, dnes už vybrala svou povolenou půlhodinovou „denní dávku mluvení“ (po operaci hlasivek), dovolili jsme si ji požádat o několik stručných odpovědí:

S Pastýrkou jste byli nominováni na Jiráskův Hronov loňském roce, ale nemohli jste přijet. Hrajete inscenaci od její premiéry v dubnu 2003 stále nebo jste museli hodně „oprašovat“?

Hrajeme ji zhruba s půlročními přestávkami.

Není pro vás, jako pro soubor dospívajících lidí, problém udržet i po takové době původní sílu výpovědi?

Jak jsem děčka pozorovala, ten náboj v nich pořád je. Kdybych ten pocit neměla, tak bychom už Pastýřku nehráli. Některé inscenace hrozně rychle vyprchají, jiné vydrží řadu repríz. Nedokážu to nikdy dopředu odhadnout. Pastýřka je krehké představení, má sice pevné body, které dodávají souboru jistotu, jinak je ale velmi zranitelné.

V kuloárech přehlídek dětského a mládežnického divadla i mezi amatérskými loutkáři se často mluví o tom, že Jiráskův Hronov nenabízí příliš vděčnou příležitost pro vystoupení. Jak to vnímáš ty?

Cítím to podobně. Sál Josefa Čapka především není moc dobrý prostor. Je pro nás těžké

ho hlasově zvládnout - jsme zvyklí na komorní prostředí. Ale je pravda, že jsme do Hronova nemuseli jezdit, když jsme věděli, že tu pro nás není vhodný prostor. Bylo to naše rozhodnutí.

Dokázala bys krátce shrnout, co vám práce na Pastýřce přinesla?

To je těžká otázka. Hrozně obtížně se to říká, ale asi určitou zralost. Téma Pastýřky se týká otázek bytí a nebytí. Je tak chouloustivé, že může snadno sklouznout k patosu. Práce na inscenaci byla plná hodně silných okamžíků. Velmi dlouho jsme se bavili o tak zásadních věcech, jako je konec života. Podstatné pro nás bylo prolínání světla a tmy, řešili jsme ale, zda je světlo začátek nebo konec. Zabývali jsme se prožitkem mateřství a byli jsme na pochybách, zda něco takového vůbec dokážeme uhrát...

Jakub Hulák

Pastýřka, Tlupatlapa Svitavy
Foto: I. Mičkal

Pastýřka

Petr Haken

Fascinuje mě oheň na jevišti. Fascinuje mě oheň vůbec. Z představení si budu pamatovat jeho vizuální, hlasně světelnou stránku. Jednoduché, nápadité. Postrádal jsem více divadelnosti, napětí, akce.

Josef Tejkl

Pastýřka svitavských? Včela v jantaru. Krásný artefakt, zalitý do medu šefrnovských melodií, jenže neživý, „zasklený“, nekontaktní.

Zuzka Hodková

Trochu tmavé představení, ale určitě nebylo průměrné. Jeffers by snad nebyl zklamaný.

František Štibor

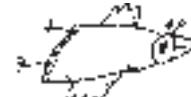

Svitavští ohrozili bezpečnost publika!!! Oheň v rukou nezodpovědných adolescentek, maskovaný zájmovou uměleckou činností, mohl zadusit výkvet českého ochotnického divadla. Bohužel, požární směrnice Evropské unie dosud nejsou plně uplatňovány na českých jevištích. Naštěstí k požáru Hronovského Národního stánku nedošlo. Svitavská děvčata a osvětlovač Karel Š. však zapálily plamínek v srdcích mnohých z nás.

Vít Závodský

Monumentalita Jeffersova širokodechého volného verše byla učesané zkomorněna do něžné zpívané suity na motivy původní filozofické poémy. Znaková práce s celkem osvědčenými scénografickými prvky (velká plachta, stínohra, hole, tyčové loutky) se střídala s jevištěm nezkušeností nebo prostým odvyprávěním osudu vnitřně silné dívky, sebeobětavě rozdávající lásku jak svému lidskému i zvířecímu okolí, tak i bytosti dosud nenařzené.

Proti větru

Petr Haken

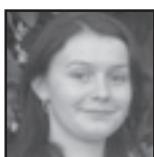
Představení se mi líbilo, ikdyž nejsem přítel tohoto typu dramatu. V první půli bych určitě škrtal, místy se ozývala nuda. Druhá půle chytla spád. Závěr byl přesnej.

Tomáš Jarkovský

Větrná smršť se nekonala. Zbývá jen nepříjemný pocit z kšand škrťicích mezi lopatkami a nohou zprocených nejen od bačkor. Na měkkoo jsem z toho tedy nebyl... ani nahniličko!

Zuzka Hodková

V tomhle představení jsem se trochu nevysznala. Nedá se říct, že by občas nepobavilo, ale ani nezaujalo. Snad jen: Každý chlap by si zasloužil mít doma alespoň jednu Boženu!

František Štibor

„Bylo to ze života!“, pravili diváci při odchodu z divadla velkého mistra. Nezbývá než se tázat. Skutečně si opravdový život představujeme takto? Snad jen úvodní scéna „židlového“ Škatule, řkatule, hejbejte se nám ukazuje, jak to v české politice chodí. Opět musíme opakovat, ve vší útcě k tvůrcům z prachatického Šosu, že divadlo delší než padesátiminutové je pro jakéhokoliv, především komerčního televizního diváka, neúnosné. Změna! Divák odkojený bulvárem samozřejmě čeká více erotiky, než nabízejí prachatičtí. Vyspělému souboru jistě netřeba radit, kde a za kolik lze pořídit „slušnou“ pornostar.

Antonín Fendrych

Měl jsem trochu problém s percepcí tohoto textu, jenž se stával v vzájemně nesouvisejících rovin. Alespoň pro mou maličkost. Navíc se přidal kolisavý temporytmus inscenace a výsledek byl pro mě bohužel problematický. Herci dělali co mohli, leč předloha dle mého skromného názoru postrádá vyšších literárních kvalit.

Každé představení je jiné

REZISÉR

Proti větru (Nahniličko)

Základní dramatická situace připomínající scény manželského života po česku, do které vtrhne banda podvodníků, je jistě nosná. V české kotlině se s podvodníky i dívčířinci roztrhl pytel. Ovšem jak ji autor rozvíjí by snad stačilo na absurdní grotesku v rozmezí aktovky. Situace by asi byly hutnější, kontrastnější, tolík by se zbytečně nemluvilo, určitější by byla i celková organizace textu. Rozvedená na dvě hodiny v této podobě i přes řadu vtipných replik působí zdlouhavě.

Inszenace začíná v prostoru připomínajícím kout krytu po zrušené CO, svítí se barově barevně bez větších proměn. Kostýmy dobře charakterizují postavy v barvách ladících se scénou.

Každé představení souboru je jiné. Možná výběrová porota viděla inscenaci plastičtější, důsledně-

ji herecky realizující situace, třeba byl přesnější temporytmus a celková výstavba, možná i herci hráli víc spolu, jistě byl čitelnější řád a styl ve kterém inscenace probíhá. Ostatně byl to celé sen? Sen, ze kterého postavy procitly? Nevím. Ani téma sentimentální závěr inscenace mě nepřesvědčil. A také jsem toužil po chvíli ticha. Ticha, ve kterém bych víc rozuměl. Průběžný hudební doprovod možná vytváří sladký svět kolem, ale vlastní inscenaci rozžehluje do často monotonné roviny.

A přes to byla inscenace něčím pozoruhodná. Pracoval tu režisér (v živé paměti mám jeho dobrou práci se studenty konzervatoře) s mimořádně výraznými hereckými osobnostmi. Nebylo tu slabin, především však skvělý manželský pár. Ale všichni jsou schopni zaujmout svoji osobitostí, výraznou smyslovostí, temperamentem, ale většinou i znamenitou jevištní řečí. A zaplnit jevištní prostor.

A tak inscenace, která vyvolala řadu otázek, mě nakonec potěšila tím, že jsem viděl soubor, který je schopen realizovat i nejnáročnější úkoly.

František Laurin

Režisér nedokáže poriadne urobiť ani jednu bitku

REZISÉR

Proti větru (Nahniličko)

Otzáka znie, či je možné proti větru varit vajíčka namákko. Obávam sa, že je s tým spojených niekoľko zásadných problémov.

Prvým je text. Ten sa sice rozbieha mierne epi-gónsky, ale názvuky na homolkovský feeling mu výrazne prospievajú. Potom sa však začnú diať veci viacej ako čudesné. Akoby autor odrazu nechcel vedieť, kedy, pre koho a ako píše. Text sa totiž tvári, že je všetkým odrazu. Je aj satirický, aj sociálne-kritický, aj poetický, aj..., ale nič poriadne. Ešteže je množstvo logických lapsusov miestami hraničiacich s chaosom milostivo prikrytých záverečným klišé so snom. Takisto je pre mňa záhadné použitie slovenčiny pre postavy s menami odkazujúcimi na hispánsku jazykovú oblasť (ale treba pochváliť hercov za viacej ako slušne zvládnutú intonáciu).

Druhým je samotná dramaturgicko-režijná reálizácia textu.

Eklektický od prvej chvíle je výber hudby. Spociatku sa spolu so scénou pohybuje niekde na pomēdží šestdesiatych a sedemdesiatych rokov, aby vzápäť neočakávané skočil o desať rokov dopredu (Žbirka, Gombitová) a potom, zdá sa, úplne upustil ruka v ruke s dramatickým textom akúkoľvek odsledovateľnú koncepciu, pravda okrem sympatheticnej snahy pobaviť diváka a ešte sa pritom tváriť poučene, poučne a byť aj trocha nad vecou i vo veci odrazu.

Nevyrovnané sú herecké výkony. Čiastočne to

je spôsobené rozdielnou mierou skúsenosti a talentu jednotlivých protagonistov, ale zreteľnú mieru na výrazných disproporciah nesie podľa odsledovateľných znakov samotný dramatický text, v ktorom vedľa seba jestvujú postavy s prvkami charakteru a nevydarené figúry, pre ktoré by bolo klišé ešte pochvalou. No a režisér svojim hercom nepomáha, skôr ich ešte viacej tlačí do šablón, ktoré často prekračujú hranicu krícu. To, že autor má problémy s nápisom silnej situácie, je, s prepáčením, pochopiteľné, lebo tieto problémy má oveľa viacej autorov, než by sme si mysleli. Ale že režisér nedokáže poriadne urobiť ani jednu bitku a trápne ich všetky vykazuje za sufitu ako starí Gréci smrť, že takmer celú inscenáciu nepochopiteľne svietia na červeno a na modro, že zahodí vyzliekaciu scénu s takou peknou herečkou (načo ju vlastne vôbec vyzliekal?), že sa celé predstavenie nekonečne vlečie, pretože nenarába so zmenami temporytmu, to je nepochopiteľné.

Urcite je však zaujímavý úvod a mimoriadne zaujímavé sú pre mňa herecké výkony Jany Levej (Božena) a Vratislava Škorpila (Andy). Ale hlavne Jany Levej. Bolo to šarmantné, energické a zároveň aj nežné. Ďakujem.

Karol Horváth

Dušková je méně přesvědčivá než Neburka

Rakvičky

Černá komedie rakouské autorky Lotte Ingrisch Rakvičky je i přes údajnou popularitu na mnoha divadelních scénách vlastně odvarem toho, co na podobné téma bylo už mnohem dramaticky zpracováno. Určitou osobitost do jejího dílka vnáší sice jeho vídeňská atmosféra, ale přesto jde v podstatě jen o zručně napsanou banální anekdotku, která je založena na slovním vtipu a neustálém rozvíjení jedné situace. Úspěch inscenace je tedy dán především tím, kam ji režisér posune a zda bude mít dva typově vhodné a dostatečně flexibilní herce. Režisér Petr Macháček obsadil do dvou hlavních a jediných rolí Otakara Šináglu a Emu velmi věrohodného Milana Neburku a trochu nečekaně Karolínu Duškovou. V podstatě proti původnímu textu tak dal Otakaroví za partnerku nikoliv nemladou nestarou osobu/zřejmě obdobou jeho zemřelé ženy/, ale atraktivní rudovlasou slečnu v pikantním černém modelu. Statičnost této konverzační komedie vědomě využil rozehráváním prostoru mezi a kolem dvou hrobů. Přitom důsledně reálným jednáním podtrhl absurdní rovinu hry.

Otevřel ji už na začátku scénou, kdy Otakar vede jednostranný monolog se svou mrtvou ženou a nereaguje na konkrétní, ovšem ve skutečnosti umělé zvuky hrabání a kopání u Emina hrobu. Teprve při odchodu ze hřbitova si Emu všimne a ta

ho zaujme do té míry, že překoná svou neschopnost navázat s někým kontakt. Milan Neburka ovšem nepředstavuje Otakara jako nějaký psychologicky složitý charakter, určujícím rysem jeho postavy je nechápavost, kterou různě variuje nekdy více nekdy méně přesně načasovanými pauzami. A také úspornými, ale přesně promyšlenými mimoslovními prostředky. Posiluje se tím grotesknost tohoto zdánlivě zvláštního dialogu, jehož pointu vlastně divák od začátku - lépe řečeno už od titulu - víceméně tuší. Tento postup ale nejdě stupňovat do nekonečna, zvláště když autorka sama nic nového neprináší. Neburka pak už nemá jak zahrát okamžik, kdy mu konečně dojde, že Emu svého otce a jeho milenku otrávila. A to, jak pauzou pozmění pointu hry, je buď záměr, a to zcela nepochopitelný, nebo si zde vybrala svou daň právě jistá stereotypnost textu, a tím také zmechanizování hereckých prostředků.

Karolína Dušková sice může postupně odkrývat Eminu pravou tvář, ale ani k této postavě autorka moc štědrá nebyla. Dušková je o něco méně přesvědčivá než Neburka, i když jako typ funguje bezchybně. Nejvíce se jí daří autenticky předstírat milou a dobře vychovanou dívku, méně už si dokáže poradit s odpovídající stylizací v okamžicích, kdy se na povrch dere jakási utajená hysterie a skutečná agrese. Ve chvíli, kdy už si nemusí na nic hrát, je ovšem její nekompromisní závěr zcela na místě. Pokud soubor KÁMEN o sobě tvrdí, že pojed jejich inscenaci je důsledně autorské, v případě Rakviček se to dá chápát i tak, že původní autorka se kupodivu naneštěstí dokáže jejich snaze vytrvale bránit. *Jana Paterová*

Existovat na jevišti

Rakvičky

Text hry čítá pouhých devět stránek tištěného textu. Každý poučenější čtenář divadelních her rozumná přinejmenším na třetí stránce, jak se bude „příběh“ dále odvíjet, vytuší i pointu. Jde v podstatě o anekdotu, kategorie černého humoru. Postavy jsou lineární, pouhou funkci základní situace. Hra je sehratelná ve svížném konverzačním tempu jako divadelní skeč. Za čtvrt hodiny bychom mohli být hotovi. Byla jsem zvědavá, jak je možné se tímto textem zabývat celých čtyřicet minut jevištěního času. To vyžaduje bud velkou invenci nebo nedostatek soudnosti. Správně byla první varianta.

Na inscenaci byla v první řadě především pozoruhodná schopnost obou aktérů přesvědčivě a nebanálně existovat na jevišti. Byli nezaměnitelní a originální. V této inscenaci jsou individualitami a zároveň ztělesněním jistého druhu diagnozy. Ona neurotička a hysterka, on neurotik a patrně autista. (To má svůj interpretacní vtip: „vídeňská hřbitovní balada“ - ke slávě Vídne psychické poruchy a odchylky od normálu neodbytně patří, jak jinak by mohla Vídeň darovat světu Freuda.) Toto „klinické“ zasazení postav zpravidlo podobnilo textovou předlohu. Inszenace se pozvedla nad rámcem pouhé

anekdoty. Bizarní vztah rodící se mezi hroby získal na životnosti.

Predstavitel biologa Otakara Štingla, chodící si denně promluvit se svou zemřelou manželkou, pan Neuburg se ke každému dalšímu slovu obtížně a s námahou prodírá. Jako by základem jeho existence byla pauza. Důslednost, s jakou to činil, vyžaduje i značný kus herecké odvahy. V tomto pojetí bylo možné uvěřit, že tento muž, obtížně komunikující se světem i s lidmi, nerozezná, s kým má tu čest. I když - v okamžiku obratu příběhu, biologova prozření, že mluví s otcovražedkyní, jakoby se už nedostávalo výrazových prostředků, jak tuto změnu vyjádřit. (Pauzy už se příliš vyčerpaly, a tahle by musela být tak dlouhá, že by se dalo oběhnout divadlo) Přesto byl jeho výkon obdivuhodný.

Predstavitelka Emu přinesla na jeviště šarm hysterek. Stalo se logické, že je k ní tento za hrob věrný muž přitahován. (Užasný byl její kostým - sexy smutek.). I toto pojetí role text rozhodně prvoplánově nenabízí, sugeruje spíše představu pořádku milovné a zapáklé hospodyně. Pro inscenaci byla typická pečlivá práce s detailom - v kostýmech, nepopisně řešené scéně i herecké akci.

Invence a talent inscenátorů by si ovšem zasloužily hodnotnější dramatickou předlohu.

Daria Ullrichová

Rakvičky

Petr Haken

Jo, dobrá rakvičkárna. Přesně vypořádané situace. Krásná práce s pauzou. To se mi hodně líbilo. Snad jen trochu více životu do toho umírání.

Tomáš Jarkovský

Ponuré nedělní odpoledne, hřbitov, dva hroby, dva lidé, tak... tak... tak... tak vám nějak ztrácí nit. Pomůže mi ji v neděli najít Lidunka???

Zuzka Hodková

Představení mělo velmi slabý začátek, zklamání z konce však bylo o to větší. Morbidní zakončení vraždou Emu by vůbec nebylo špatné.

Josef Tejkl

Rakvičky pražských Kameníků jsou poctivou studií, rozvinutější etudou pro dva vybavené herce. Režisér Macháček ještě úplně podle mne nesmiřil oheň s vodou, mužský part stále vyhází věrohodněji a je herecky košatější.

Antonín Fendrych

Inteligentní text, inteligentní herci, inteligentní režie. Hru jsem viděl již podruhé, tentokrát bylo možná trochu moc pauz. Přesto mě Divadlo Kámen nezklamalo

Vít Závodský

Česká premiéra „decentní vídeňské hřbitovní balady“ v režisérově vlastním překladu nesla řadu rysů cílevědomého a promyšleného, takříkajíc minimalistického inscenátorského přístupu. Citlivé žánrové uchopení mírně absurdistické předlohy s postupně odhalovaným tajemstvím naplnila nenápadnou souhrou dvojice typově odpovídajících protagonistů, schopných minuciézní práce s jevištěním detailem ve vánocně funerální konverzaci: s intonováním a frázováním elliptických vět, temporytmickým „timováním“ replik či pauz, se střídají mimikou, gesty i naturalistickou rekvizitou.

Impérium vrací uhlo

Petr Haken

Tož, to byla prča. Tož, to byla hlinia. Pro chlopy i pro baby.

Tomáš Jarkovský

Co říct? Snad jen... je to jen malý krok pro horníka, ale obrovský skok pro Karvinou. A včíl je hoši na řadě uran!!!

Zuzka Hodková

Konečně trocha odlehčené fantazie! Kdo by se po tomhle představení přeci nechtěl stát horníkem-kosmonautem? Děkuji za nezapomenutelný zážitek!

Josef Tejkl

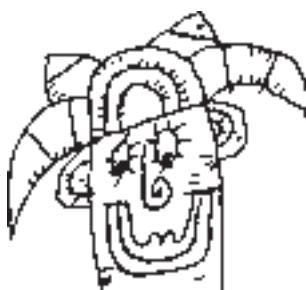

Frýdeckomístectí předvedli parádní ptákovinu, vzletli vysoko nad kluzké plochy estrád a ve formě velmi vytříbené a zároveň neotesané sdělili svou nezměrnou hořkost nad bídou poloměru, jež vtrhly nezadržitelně mezi jejich rodné těžní věže. Skvostné!

Antonín Fendrych

Skvěle vymyšlená hříčka, vtipná parodie, zajímavě a košatě rozvinuté motivy. Soubor z Frýdku-Místku má pro mě ze všech sobotních vystoupení absolutorium.

Nech žijú ostravsko-karvinské krompáče

FREEMZE

Impérium vrací uhlo

O krátkom kuse krátko. Bolo to zábavné, bolo to milé, bolo to vtipné a ako parafráza vydané. Veľmi dobre vyznel aj základný kontrast, ktorý musel byť čitateľný každému zasvätenému obyvateľovi Impéria - obrovitánskost postáv a metagalaktických problémov parafrázovej predlohy a baníkov, ktorí sa medzi megaparseky vrútili so svojimi ostravsko-karvinskými kantínskymi problémami. Aj keď samotný konflikt, okolo ktorého sa všetko krútilo - krádež vševesmírnych zásob čierneho uhlia, neboli zrovna zo súdka Lucasovej snahy o vytvorenie novodobej mytológie, bol obklopený takou spúšťou vtipných narázok, citácií a voči zbožňovanej predlohe miestami až blasfémií, výsledkom bol nie súčasťou divadelný tvar, o ktorom by sa dalo uvažovať ako o prelomovom a zásadnom, ale zato veľmi prijemná a inteligentná zábava so silnými divadelnými prvkami, ktorá potesila všetkých, ktorí sú IN, ale aj nepravoverných. Nech žijú ostravsko-karvinské krompáče - spásitelia Impéria!

Karel Horváth

Impérium vrací uhlo, DS Čtyrlístek,
Frýdek Místek

Rakvičky, Divadlo Kámen, Praha
Foto: M. Drtina

Imperiální smích z OKD

FREEMZE

Impérium vrací uhlo

Druhý festivalový den vyvrcholil představením DS Čtyrlístek „Prča Production“ Frýdek-Místek Impérium vrací uhlo. „Prča“ to vskutku byla - a nemalá. Potlesk na otevřené scéně se ozval už na samém počátku při startu raketoplánu: dokonalá iluze navozená tak průhlednými, dětinsky naivními prostředky. A jak to zafungovalo! Divák je zároveň okouzlen divadelním zázrakem a zároveň se baví, jak jednoduše se nechá okouzlit. A už jsme v samotném raketoplánu, který ovládají tři ostravští cypové-kosmonauti-astronauti, kteří do něj nastoupili přímo z OKD a mluví spolu ostravským dialektem. Kouzlo kontrastu a autenticity: Šedivá důlní každodennost přenesená na palubu supermoderního stroje, který se záhy ocítá uprostřed hvězdných válek. Zdálo by se, že to může působit schematicky a prvoplánově. Dvě nesouměřitelné reality se však dokonale doplňují, vstupují spolu do dialogu, demaskují se navzájem, usvědčují se vzájemným prolínáním ze stereotypu a banality. Obě roviny nedovolí jedna druhé, aby se z nich stalo klišé či intelektuální konstrukce, aby sebevzhlíživě ustrnuly samy v sobě. Jedna rovina nabourává druhou. V raketoplánu se náhle v důlní logice otevří zašpičkané okno, objevuje se zde kantynářka a dámské záchodky, raketové motory žíví - jak jinak - uhlí. A naopak krizi hvězdných válek

rozuzlí „laserový“ krumpáč v ruce zkušeného horníka. Navozené iluze jsou neustále zcizovány, divák je neustále překvapován a udržován v napětí, reaguje salvami smíchu a potleskem na otevřené scéně. Po celou dobu vše probíhá s pozoruhodným citem pro pravdu a pro míru, nic se nevnučuje, nepodsouvá, vše vyplývá bezprostředně a samozřejmě. Vlastně jsme neustále přesvědčováni, že pokud jsme jednou přistoupili na hru, nemůže to v rámci jejich pravidel ani probíhat jinak. A vše to při tom dostává astrální rozdíl rozdílající se mezi vysokým a nízkým, mezi vesmírou klenbou, pohádkou, politickou realitou a každodenností důlní kantýny. Je to komedie? Je to parodie? Je to kabaret? - Je to vůbec důležité? Každopádně je to skvělá zábava.

J.J.Krček

U nás forma předchází obsah

Divadlo Kámen jste mohli na Hronově vidět už loni. V rámci vedlejšího programu vystoupilo s inscenací Červené Karkulky na letní scéně. Už tehdy mě režisér a hlavní iniciátor stylu Divadla Kámen Petr Macháček zaujal nezvyklým, velmi intelektuálním přístupem k divadlu. Tehdy nahledl téma Karkulky až freudisticky. Teprv letos jsem se od něj dozvěděl, že o výklad mu vůbec nešlo...

V programu svého souboru píšete, že chcete posouvat činoherní divadlo do nezvyklých rovin. Jakých?

To je jen takový reklamní slogan, ale je na něm něco pravdy. Jsme divadlo založené na formě. U nás forma předchází obsahu. Nezkoušíme tak, že by se prodiskutovaly motivy hry, její témata, charakterystika postav a pak se to dalo dohromady. My máme jistou režisérskou vizi, jak by inscenace měla vypadat, a pak si v rámci té vize hledáme obsahové motivy vybraného textu a jeho témata. Myslíme si, že je to rovnocenný postup tomu prvnímu. Výsledek toho tradičního postupu je propracovaný obsah, lidí vědí, o čem hra je, herci vědí, o čem hrají, ale jeho negativem je vesměs nedotažená forma. Výsledkem našeho postupu je - myslíme si - dotažená forma, ale už tolik nedotáhneme obsah. Z různých důvodů, časových, ofsláknutím, že to neumíme, nebo že ani sklonit nejd.

Co je pro vás na divadelní formě tak důležité?

Že nenese dopředu žádný význam. Pohled na divadelní texty z této stránky je to, co mě zajímá a co je - myslíme si - u nás nezvyklé. Jde mi o komplexní spojení hereckého projevu se scénografií a rytmem. Ten je hodně důležitý. Možná nejdůležitější.

Jaká byla vaše vize pro inscenaci Rakvičky?

Vize se nedá definovat. Vidíte herce, cítíte rytmus, máte jasnou vizuální představu a snažíte se k tomu - většinou neúspěšně - přiblížit. U Rakviček bylo pro nás zajímavé, že jsme si ověřili, že jedna forma může na jednom textu vyvolávat několik naprostě odlišných výkladů. My připravili tři odlišné verze, a přitom ta forma - choreografie, scénografie, rytmus, struktura tempa - zůstala vždycky stejná. To, co hrajeme, je tedy v podstatě má první vize, ale pořád nejsem zcela spokojen s nalezeným výkladem té hry.

Jak jste autorku a její hru objevil?

Četl jsem nějakou americkou antologii a ta hra mi v ní padla do oka. Originál je ale samozřejmě německy, tak jsem si ho sehnal, přeložil a rozrodil jsem se hru uvést.

Co vás na ni zaujalo?

Nejdřív mi to připadalo jako geniální lehká situační komedie, nikoli primitivní, a skutečně tak je to často hráno. My ji hrajeme 40 minut, běžně ve světě se ale prý hraje 20 minut. Autorka říkala, že obyčejně hrají tři její aktovky v jednom večeru, a nedovedla si představit, že bychom my hráli tak dlouho jen

jednu. My to ale jinak prostě zahrát neuměli. A jí se to líbilo.

Mohl byste autorku pro nás představit?

Lotte Ingrischová je stará, dnes už skoro 75 letá paní. Žije v Rakousku, v Čechách ale není vůbec známá. Pokud vím, tak jen Divadlo AHA se pokoušelo inscenovat jednu její hru, ale nedotáhli to. Do češtiny pokud vím, není od ní nic přeloženo, ač se její hry hrály či hrají v padesáti, převážně německy mluvících zemích. Naše inscenace je vlastně její českou přemírou.

A kdo jste vy?

Divadelník nejsem a nikdy jse nebyl. Jsem ročník 1968, vystudoval jsem fyziku na MFF UK, ale fyzice jsem se moc nevěnoval. Nějakou dobu jsem se živil překladatelstvím. K divadlu jsem dospěl přes svou nenaplněnou vizi. Hledal jsem divadlo, které by mě oslovovalo svou formou, nemohl jsem je najít, a tak jsem si řekl, že to zkusím sám. Tím jsme to začali dělat.

Vladimír Hulec

Kdo není na jevišti, režíruje

ING kolektiv je skutečný kolektiv. Ničko se nechtěl znát k tomu, že je hlavním autorem či režisérem. A tak vyslali za sebe mistra laserové show Hynka Nekužu, aby pro Zpravodaj - jako prý nejvýmluvnější jeho člen - soubor a jeho tvorbu představil.

Co je Divadlo Čtyřlístek?

Divadlo Čtyřlístek je stará budova ve Frýdku-Místku, ve které se hrál za první republiky bowling, pak tam bylo loutkové divadlo a dnes tam hraje mnoho amatérských souborů. Budova se v devadesátých letech rozpadala, tehdejší ochotníci z ní odešli a nám ji nabídli k užívání. Bylo to kolem let 1993-95. Byli jsme tehdy studenti, začali jí společně opravovat, udělali si v ní klubovny, hráli divadlo a podobně. Dnes ji kupuje město a chtělo by tam vytvořit stálý divadelní prostor. Je to takové malíčké klubové divadlo pro asi 130 lidí.

Jak vznikla odnož ING kolektiv?

Začínali jsme ve Čtyřlístku většinou jako studenti středních či základních škol a hráli jsme v různých pohádkách i jiných věcech. Někteří z nás už tak účinkovali pět šest let. Asi před pěti lety přišel nápad připravit různé skeče a vytvořit z nich jeden Galasupervečer, při kterém se jakoby předá-

vají ceny. Takové, jako jsou třeba Oscary, Thálie a tak. K tomu jsme nazkoušeli různé scénky, které ten večer propojovaly. Myšleno to bylo pouze pro jedno uvedení, ale pak jsme si řekli, že bychom to mohli hrát jako celovečerní představení. Nazvali jsme ho ING - Intelektuálně Nevyvážená Galasupershow. Z toho vznikl ING kolektiv, tedy skupina lidí, která tvoří autorský kolektiv těch show. Píše scénky, režíruje, dělá kulisy, obsluhuje techniku, zkrátka dělá úplně všechno. Je nás zhruba patnáct ve věku osmnáct až čtyřicet let.

Co pro vás znamená film Star Wars?

Je to pohádka, kterou máme rádi. Některí víc, některí méně.

Jak vznikla inscenace Impérium vrací uhlo?

Nějak nás napadlo jeden ze skečů ING přepracovat a udělat z něho jednoaktovku. S ní jsme vyzátili do divadelních éterů, zvítězili v Holicích na soutěži jednoaktovek a dostali jsme se až sem, na Jiráskův Hronov.

Mě by ale zajímal, kdo píše, kdo režíruje...

To celé je autorská, spontánní, kolektivní práce. Impérium je z ING3. Předtím tedy vznikly dva večery a teď už chystáme ING4.

Jak takový večer ING vypadá?

Máme vždycky dopředu danou jistou konstrukci, kterou potom naplňujeme. Začínáme hudebním číslem, kde připravíme nějaké parodie na určité hudební skupiny, teď jsou to třeba Queen. Potom je nějaká scéna, která ten večer rozehřívá. Teď je to parodie na Nemocniči na kraji města. A závěr tvorí superfinále, teď právě Impérium. Takže motivicky to netvoří celek. Celé to snad spojuje absurdní, surrealistický humor, různé aktuální parodie a spontaneita na scéně. Spousta lidí to chápe jako satiru, ale ta tam prorůstá nahodile. I když, nutno říct, máme z toho radost.

Jak samotné texty a výsledný tvar vznikají?

Píšou to tři čtyři lidí, v Impériu to byli právě ti, co hrají horníky-astronauty. Syrové texty se přinesou na zkoušebnu a tam se s tím dál pracuje. Je tam vždycky spousta nápadů a ty se pak rozpracovávají. Kdo není na jevišti, tak režíruje. Kdo nerežíruje a nehraje, stará se o techniku. Dohromady děláme kulisy, kreslíme si je, stříháme. Díky tomu má ING takový náboj. Všichni tam hrají srdcem.

Vladimír Hulec

Kašpari

Foto: I. Mičkal

Profesionální divadelník

Tři otázky pro Jaromíra Hrušku (Na hnilicko)

Jste profesionální divadelník, studoval jste režii na DAMU, jak jste se dostal ke spolupráci s Prachatickým souborem?

Pocházím z toho kraje a byl jsem osloven. Konečně, všichni se známe a víme, co děláme. Se ŠOSem jsem dělal poprvé. Předtím s Budějovickými Furyanty, Revizora... Prachatický soubor je, jak se říká, tradiční. Dostali se do tvůrčí krize a šlo o to sáhnout do toho rukou neomylnou, které věci vytřídit, nastolit pravidla práce, bez nichž ani amatérské divadlo nemůže být.

Proč jste sáhli po Krausově hře, napsané pro profesionály a vyžadující hereckou erudici?

No, byl to můj nápad - zajímalo mě na tom především téma. A myslím si, že na překážku nebylo, že se toho chopili amatéři. I autor, Jan Kraus, který naše představení viděl, říkal, že s amatéry to dostalo tu správnou patinu a rozvolnilo ten stroj.

Jak se vám pracovalo s amatérskými herci?

Měsíční herecký kurz a pak osm týdnů práce na inscenaci. Zvuk je nostalgie k době dráťáků, a světla - moje oblíbené barvy: bronzová, oranžová, červená a modrá - všechno, co podporuje atmosféru. Bez ní není divadlo.

-sg-

Slavnostní zahájení. Foto: I. Mičkal

Sergejova dílna bez Sergeje

Letos už po čtvrté jsme se mohli zúčastnit hronovské "off-KnMD" dílny Sergeje Fedotova, kterou pořádá hradecký Impuls. I přesto, že není součástí Klubu nejen mladých divadelníků, je o ni velký zájem.

Její účastníci vždy zamoří hronovské občerstovny různými nešvary od držení sklenic na čele po konzumaci svíček. V den závěrečné předváděčky je sál v Poříčí nebo ve Zbečníku vždy naplněn diváky k prasknutí. Letos je však tento dobré zavedený seminář výrazně jiný. Jeho guru a vůdce byl totiž zadřen při odjezdu do Hronova svým ruským zaměstnavatelem - Permským magistrátem - zřejmě z důvodu přílišné přichylnosti k Českému prostředí ("tady ti stojí práce a ty si tam budeš učít amatéry?", nebo tak nějak). Organizátorka semináře Karla Dörrová se rozhodla akci nerušit a naopak posunout ji pro letošek někam jinam. Otěže vedení semináře tedy "vrazila" do ruky zkušeným Fedotovovým žákům a profesionálním ostravským hercům Janu Hájkovi a Michalu Čapkoví. Zeptal jsem se jich na pár věcí. Odpovídali oba potichu, naléhavě a v množném čísle první osoby.

Pokračujete v tom, co dělal Fedotov, nebo jdete spíš svojí cestou?

Vlastně obojí. Sergej Fedotov nám ukázal způsob, jak se dívat na divadlo i na svět kolem sebe. V tom chceme pokračovat po jeho cestě. Určitě ho ale nemůžeme a nechceme kopírovat a napodobovat. V základech je stejně pohled. Když se jednou takhle rozhlídneš, tak už to máš pořád. Když jsme se dozvěděli, že Sergej nemůže přijet a že bychom měli vést "Sergejův" seminář, mlčeli jsme: "Na to já nemám. Já přece nic neučím. Nikdy jsem nic takového nedělal..." Nakonec jsme se rozhodli, že jo. Šli jsme do toho

jednak kvůli seminaristům, kteří mají o ten způsob myšlení a divání se zájem, ale i kvůli Sergejovi, který se na hronovských dílnách i při práci v profesionálních divadlech neustále snažil předávat tuhle svoji cestu divadla dál, šířit ji. Nás tahle cesta baví a věříme jí. Jiným způsobem bychom ani seminář vést nemohli. Ano, rozvíčky děláme.

Cím je pro vás osobně práce v semináři zajímavá?

Hlavně nás fascinuje to nasazení lidí v dílně. Všichni chápou, že dát maximum ze sebe znamená pro sebe taky maximum získat. Je to určitě dost jiné, než práce s profesionály, kteří asi někdy mají pocit, že je někdo cpe, kam nechtějí. Pak Sergejovu práci vnímají jako manipulaci nebo teror.

Chtěli byste vést podobnou dílnu třeba i mimo Hronov nebo to dělat znovu?

Zatím to neumíme říct. Pracujeme teprve třetí den. Až na konci uvidíme, jestli dokážeme předat dál tu metodu, kterou sem Sergej přinesl i bez Sergeje, když už tu nemůže být. Pokud předváděčka nebude, protože zjistíme, že na to nemáme, tak můžem říct, že nám tu Sergej chybí. Zatím máme pocit, že tady s námi Fedotov je.

Co by si vaši seminaristé měli na konci odnést, k čemu míříte?

Bylo pro nás hrozně těžké vzít si tu zodpovědnost na sebe. Je pro nás asi nejdůležitější, aby naši seminaristé měli pocit, že "to stálo za to".

Týkají se zkušenosti nabité v semináři pouze divadlu?

Určitě ne. Je to hlavně o velkém osobním setkání.

Chodíte na amatérské divadlo i jinde než na Hronově?

Chodíme.

JeR

Michal Čapka
Foto: I. Mičkal

Jan Hájek
Foto: I. Mičkal

I politika je divadlo

ROZHOVOR

Milan Kupka, ředitel sekretariátu Senátu parlamentu České republiky, absolvent DAMU a původním povoláním divadelní manažer, byl od roku 1989 nejprve vedoucím kanceláře ministrů kultury (prof. Lukeše a dr. Uhdeho, kterého následoval do Parlamentu. Poté svůj organizačně politický talent zúročil ve výše uvedené funkci službou předsedovi senátu. Petr Pithart, předseda Senátu, o něm rád říká: Bez Kupky si nedovedu představit ani nedělní oběd.

Do Hronova jezdím často, byť v minulosti nepravidelně. Poprvé v roce 1978 jsem tu byl jako začínající mladý amatérský herc z Hradce Králové - s Mirkem Táborským a Pavlem Kikinčukem. Pak jsme tu hráli Gozziho Krále jelenem, ale to už jsem byl na DAMU (kde jsem studoval produkci), ale to nebylo při festivalu - prostě jsem si tady ozkoušel prkna, která znamenají Jiráška. V Hradci Králové jsem hrál v Koruně a taky ve studiu PH, dělali jsme i různé poetické večery. Vůbec mám na Hradec různé vzpomínky - na doby, kdy tam po divadle pěkně jeli (přesto jeho Studio Beseda už tenkrát patřilo k avantgardě) i na jeho dnešní úspěšnou éru s ředitelem Klicperova divadla Ladislavem Zemanem, budujícím příkladným způsobem skutečný kulturní stánek na evropské úrovni, a u jehož vstupu do ředitelování jsem byl jako „ministerský úředník“.

Těsně před listopadem '89 jsi byl tajemníkem Realistického divadla v Praze, a pak tě povolali k ministerským službám. A děláš to už patnáct let. Lze popsat, jak se změnil vztah politiků ke kultuře, která ovšem byla jedním z hlavních nástrojů politických změn?

To se nedá říci jednoduše. Je pravda, že nástup lidí z kultury do politiky byl v první chvíli daleko masivnější než později. Přišli lidé s určitým přesvěd-

čením, s určitými představami. Avšak život ukázal, že ne všech představy a plány, často idealizované od zeleného stolu, jsou převoditelné do života. A někteří pak, frustrovaní z „šedivého politického života“, z politického života odešli nebo na něj zanevřeli. Někteří ale využili svých schoností a vstoupili např. do diplomatických služeb, ze známých jmen třeba herci Martin Stropnický a Milan Sedláček, teatroložka Kateřina Lukešová...

Ovšem politická scéna se především profesionálizovala, byť to na první pohled tak nemusí vypadat. A musí se dál profesionalizovat. Někomu se může zdát, že se za těch patnáct let mnohé nepodařilo či udělalo špatně - ovšem horizont zásadních změn je daleko hlubší. Co je to patnáct let z hlediska historie? - Epizoda v životě společnosti. Jsme však lidé nedočkaví, netrpěliví a z toho nervozní. A kvůli té nervozitě děláme chyby. Politická scéna je také svým způsobem divadlo, někdy dramatické, vynikající, vzrušující, někdy fádní, banální a špatné ...

Mluví se v Senátu (popř. v Parlamentu) o kultuře národa, o jeho kulturních potřebách, o potřebě kulturnosti v širším slova smyslu? Nemyslím ovšem jen hádky, zda jsou nebo nejsou peníze „na kulturu“.

Senát i Poslanecká sněmovna se samy vyrovnávají se svojí kulturou, kulturností, obě tyto komory se nějak „kulturně“ chovají. Rozdíl je markantní, poslanecká sněmovna díky svému poměrnému volenému zastoupení - podle úspěšnosti politických stran ve volbách - se chová úplně jinak než Senát. Tam jsou poslanci, kteří vzešli z většinového systému a kultura jejich chování není tolik ovlivněna stranickou příslušností. O kultuře v tom smyslu, jak ji i tady na Hronově vnímáme, se samozřejmě v senátu mluví. Ať v kuloárech nebo při projednávání zákonných norem - a zase, i fundovanost poslanců má svůj kulturní rozměr. Platí tu stejný názor jako v umění. Není umění profesionální a amatérské, ale dobré a špatné.

Nechtěl by ses po těch letech v politice vrátit k divadlu? Máš nějaké divadelní touhy či ambice?

Musím přiznat, že mám, a nebránil bych se takové úvaze. Nevím ovšem, zda bych ty, kteří by mě pro to eventuálně chtěli přesvědčit, nezklamal - přece už jsem patnáct let mimo. Byl jsem producentem a nevím, zda bych se úplně vyznal v dnešní spletě zákonů, předpisů, ale i vztahů mezi lidmi, metod té práce. Ovšem pořád jsem drápku zaháknut s divadlem, s kulturou. A mám divadlo rád a mám rádu přátel od divadla, a to přátelství si uchovávám a pěstuju...

Milana Kupku, který, byť je vysokým státním úředníkem, po léta nenápadně proplová Hronovem, trápilo v posledních měsících trochu zdraví. Proto jsme mu na závěr rozhovoru popřáli, aby se mu všechno zlé velkým obloukem vyhýbalо.

Anonce publikace Orten v divadle poezie / K poetice divadla poezie

Pokud to myslíte s divadlem poezie vážně, věnujte pozornost nové publikaci Jana Roubala a Jiřiny Hůrkové. (Novější už být nemůže, na přehlídku ji vezli rovnou z tiskárny.) Má název Orten v divadle poezie/K poetice divadla poezie. Kromě teorie vám nabídne i komentovaný modelový scénář úspěšné inscenace Ortel(n) a velké množství nesmírně zajímavých a užitečných informací. Kromě vlastních textuje cenný i soupis literatury zabývající se poezíí, přednesem a dotýkající se i divadel poezie. Ale nechť mluví publikace sama za sebe v následující ukázce:

...Obrazný jazyk divadla poezie nemusí všem vyhovovat, což ovšem neznamená, že by jeho tvůrci neměli usilovat své diváky pro nej získávat. Dobrá inscenace by měla dokázat svého diváka zaujmout a vtáhnout. Neměla by se tvářit hermeticky a elitářsky a měla by nabídnout divákovi i jistý způsob orientace a klíč pro své chápání, jímž ovšem musí inscenaci otvírat, již každý divák sám za sebe. Nabízet, ale ne podbízet, navádět, ale jistě ne otrocky vést, probouzet svou obrazností v divákovi i jeho vlastní představivost, učinit z něho spoluhráče své imaginace. Diváka nelze podceňovat, ale jistě ani přečeňovat. Významová vrstvenatost a stylizace inscenace divadla poezie na něho klade nemálo nároky a odhadnout míru a meze sdělnosti je nelehká záležitost. Citlivou otázkou je např. i samotná délka představení, při významové „hustotě“ u divadel poezie často v tomto ohledu platí, že méně bývá více...

duhová energie

TEXTONNIA
CZECH

anketka

Komu nebo čemu se na divadle říká pacanda?

Mohla by být ná pověda.

Radka Hilšerová

Nejapný žert? Ne, opravdu nevím.

Jana Hluštíková

Tak se říká tomu, co něco zkazí, třeba se přebrept.

Manželé Hurníkovi

Já bych řekla, že by to mohla být pěkná, kulantně úspěšná hra, po které diváci jen tak pacají a mají lehký úsměv na lící.

Blanka Šeřfrnová

Může to být buď posila Sparty na sedm, nebo souvislost s macandou, nebo, ale to jsem právě zapomněl.

Martin Malínek

Je to slečna Martina Packa.

Lucie Pernetová

Vůbec nevím, ale odhaduji to na jistou formu žánru.

Vítěz Merzina

Je to nějaká věc, asi forbína nebo nějaký kontakt mezi herci.

Ondra Lechnýř

To bude parádní show za zavřenou oponou.

Karla Dörrová

Herečka, která podává packy.

ministr Pavel Dostál

Brněnský fotbalový hráč, který posílí Spartu a omylem se dostal na jeviště.

František Laurin

To je někdo, kdo to pořádně zpackal.

Mertlíkovi

Polévka, která se podává po zdařilé premiéře spoře oděnými slečnami.

Pavel Labík

Umím si představit placandu. Ale pacanda bude nejspíš sál, ve kterém se nedá hrát.

Jana Mandlová

Potlesk dětského publiku.

Petr Haken

Záchranný panák před představením nebo panák, se kterým se dají přežít některá představení.

Pavel Hurých

Komu se říká pacanda, bych věděl. Já mám v Kostelci kamaráda, který se jmenuje Jarda Paček, a pacanda je jeho manželka. A s divadlem má společného to, že mě zná.

Milan Perger

Pacanda je klaka, placený potlesk, který si objednávají herci, když mají strach z výsledku a bojí se přijetí díla regulérním obecenstvem.

Antonín Fendrych

3x PRO

nositele Zlatého odznaku J.K. Tyl

Ludmila Cápková

Co pro vás udělení ceny Zlatý Tyl znamená?

To víte, že se to dotýká až nejhlubších míst v srdci, protože pro ochotníka potlesk a ještě k tomu vyznamenání, to je něco k čemu se vrací, na co vzpomíná. A my starí žijeme vlastně jenom ze vzpomínek.

Z čeho máte za těch mnoho let aktivní divadelní činnosti největší radost, na co nejraději vzpomínáte?

Víte, ona každá divadelní postava má svoje pojmenování. Jedna je nejtěžší, jedna je životní, jedna je nejmilejší, k jiné se musíte prokousat... Ale každou jsem na jejím konci měla velmi ráda. A děkuji za to panu profesorovi Heiderovi. Za to, co mě naučil v oboru herectví. Za to, že jsem mohla se cítit chodit po jevišti.

Přála bych každému, aby dělal něco víc, aby nežil jen den ode dne... Ono to zní jako fráze, ale člověk je pak opravdu bohatší.

Co byste ještě ráda udělala, na co se těšíte?

Ted mám plán, protože velice špatně chodím a na divadlo už opravdu nemohu myslet (a ráda bych, ale musím být realistka), chtěla bych něco napsat o svých rodinných příslušnících. Musím něco napsat pro ty mladší, které to ted samozřejmě nezajímá, ale až trochu zestárnou, tak je to zajímavé bude.

Ludmila Honzová

Co pro vás udělení ceny Zlatý Tyl znamená?

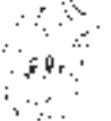
Já už jsem taková stará hloupá bába, která to opravdu cítí jako pocta. Ale nejen pro mě, ale celému tomu regionálnímu amatérskému divadlu, které jsem za pomocí všech kolegů a kolegyně a díky všem, kteří mě nejrůznějším způsobem pomohli - od profesora Štěpánka až po profesora Císaře, Sašu Gregara a mnoha dalších - mohla dělat. Je to pocta všem, díky kterým jsem mohla dělat s dětmi, studáky, uční i dospělými; pocta pro ty, kteří se kolem divadla neustále „pidlají“, přestože se často na žádnou přehlídku ani nedostanou (i když někdy ano), za tu neúnavnou mravenčí práci.

Z čeho máte za těch mnoho let aktivní divadelní činnosti největší radost, na co nejraději vzpomínáte?

Dělá mi radost to, že - třeba teď konkrétně, v červnu jsme měli premiéru pohádky - jsem schopná komunikovat s mladými lidmi, dvacet, pětadvacet let, že si s nimi tykám, že si rozumíme. Divadlo prostě všechny sbližuje.

Co byste ještě ráda udělala, na co se těšíte?

No, zkusila jsem toho už hodně, ale hrozně ráda bych se svými kolegy, pokud mi vydrží zdraví a elán, ještě vychovala další generaci, která by to mohla táhnout dál. To je moje největší přání, aby to s námi neskončilo.

Miroslav Houštěk

Co pro vás udělení ceny Zlatý Tyl znamená?

Je to pro mě vyznamenání. Dělám amatérské divadlo mnoho let a musím říct, že mě potěšilo, že to bylo zaznamenáno. Zlatý Tyl je v oblasti amatérského divadla nejvyšší vyznamenání a já si toho opravdu vážím.

Z čeho máte za těch bezmála šedesát let aktivní divadelní činnosti největší radost, na co nejraději vzpomínáte?

Těžko říct, nerad bych se někoho dotkl, na někoho zapomněl, ale rád vzpomínám, jak jsme v roce 1961 s Mirkou Kadaňkovou, nyní Císařovou, založili v Náchodě Studio mladých. Za deset let jeho činnosti se v něm vystřídalo okolo sta členů. Byla to báječná parta. Řada lidí pak u divadla zůstala, tři se dokonce dostali na DAMU.

Dva roky jsme se každý týden setkávali, než jsme si troufli jít do soutěže. A dvakrát jsme byli dokonce nominováni na Jiráskův Hronov. Jenže já jsem pak tak trochu „zlobil“ a Studio bylo z moci úřední rozpuštěno.

Co byste ještě rád udělal, na co se těšíte?

Já si ve svém věku velké perspektivy nedělám, ale začal jsem zkoušet Andersenovu Sněhovou královnu a chtěl bych, aby to byla taková pořádná pohádka. Já jsem vlastně nikdy žádnou opravdovou pohádku neudělal.

A pak mám na srdci jednu prestižní záležitost. 17. listopadu 2005 uplyne 100 let od prvního uvedení Jiráskovy Lucerny v Národním divadle. Chtěl bych uspořádat vzpomínkovou slavnost, s nějakým seminářem, výstavou, ve spolupráci například s Národním muzeem a tak podobně. A uvidíme, zda se podaří připravit i nějaké divadlo... No a dál už si nic neplánuji. Uvidíme.

Rozhovory připravil Štěpán Filcik

ROZBOROVÝ SEMINÁŘ SČDO NA 74. JH 2004

Seminář je určen pro všechny, kteří se zabývají či chtějí zabývat rozborem představení (režiséři, dramaturgové, porotci, herci aj.).

Předmětem hodnocení jsou vybraná představení v českém a slovenském jazyce, každý den jedno. V závěru se pokusíme o shrnutí všech zhlédnutých představení uplynulého dne.

Rozborový seminář je organizován jako otevřený (pro všechny divadelní amatéry) a mohou ho navštívit všichni, i ti účastníci JH 2004 s jen několikadenním pobytom, kteří si chtějí konfrontovat názory na zhlédnutá představení.

Vedoucím lektorem je Rudolf FELZMANN, „trídní“ Jaromír Kejzlar. Úvodní slovo do rozpravy zajišťují členové Klubu režiséřů SČDO, který seminář organizuje.

Rozbory představení se uskutečňují podle metodiky, která již byla ověřena na minulých seminářích. V letošním roce bude přesah diskuse opět směrován k výkladu obecných pojmu divadelní terminologie (téma a idea předlohy a inscenace, hlavní a vedlejší konflikty, žánr inscenace, řešení situací atd.).

K rozpravě jsou přizváni i inscenátoři předmětných představení. Závěry ze semináře si mohou frekventanti rozšířit v odpoledním tzv. Kritickém klubu organizovaném ARTAMA.

Rozborový seminář se koná od 9.00 hod. (předpoklad trvání 2-3 hod.) v hotelové škole.

Program seminářů:

Neděle 8.8. - Proti větru (Nahniličku), Šumavský ochotnický spolek - ŠOS Prachatice

Pondělí 9.8. - Rakvičky, Divadlo Kámen Praha

Úterý 10.8. - Přelet, Divadlo Dialog Plzeň

Středa 11.8. - Manžel na inzerát, DS Scéna Libochovice

Čtvrtek 12.8. - Solný sloupy, DS Černí sviháci Kostelec nad Orlicí

Pátek 13.8. - Commedia dell'arte a další volná téma

Sobota 14.8. - Taková podivná kombinace citů, Rádobydivadlo Klapý

Čajovna U BÍLÉHO DRAKA

Sobota, sobotěnka - tak ta už je za námi. A co po ní? No přece neděle!

První zahrívací kolo proběhlo bez větších závad, čajovna i obchůdeček stojí a zákazníci jsou s námi zatím doufám spokojeni.

A přejdeme již ke konkrétním novinkám, které Vás již v neděli čekají.

V čajovně se celou noc vařilo a chladilo a sládilo a opět a ještě a ještě více. A jsou pro Vás připraveny vynikající ledové čaje. Můžete si vybrat z několika druhů ovocných čajů. Jistě oceníte i takové fajnovky jako je například chlazený pěnivý čaj, kterému domácky říkáme „pivásek“. Nicméně pro fajnšmekry máme nachystán vynikající zelený čaj LUNG CHING SPECIAL GRADE!

SEMINÁŘ - DÍLNA NA KRAKONOŠOVĚ DIVADELNÍM PODZIMU VE VYSOKÉM N.J. 10.- 15. 10. 2004 připravený KR SČDO

Klub režiséřů SČDO připravuje na NP venkovských souborů na KDP ve Vysokém nad Jizerou opět seminář - dílnu na téma „Dramaturgicko režijní včetně scénografické koncepce inscenace“. Seminární výklad bude doplněn o praktickou aplikaci na modelové hře F.G. Lorcy: Láska dona Perlimplína a vášnivost Belisina.

Příprava frekventantů předem se předpokládá, příslušné podklady budou zaslány přihlášeným.

Dílna je otevřena všem zájemcům bez ohledu na příslušnost k amatérské organizaci.

Doba konání: od neděle 10.10. do pátku 15.10.2003 včetně, vždy v odpoledních hodinách.

Lektoři: Mgr. Jiří Hraše, Petra Kohutová, Dušan Grombiřík, „trídní“ Dušan Zakopal.

Seminaristé si ubytování zajišťují sami.

Vstupenky si hradí sami, ale pro ty, kteří se přihlásí na celý seminář a zažádají o zajištění lístků (viz přihláška) SČDO tyto zajistí v Informačním středisku ve škole.

Zájem o účast je třeba ohlásit do 10.9.2004.

D. Zakopalovi v průběhu přehlídky Jiráskův Hronov nebo na adresu: Gen.Píky 12/2886, 702 00 Ostrava 2, telefon 59 661 29 95, 604 96 40 41.

Jistě všechny milovníky čajů potěší, že čajovna se rozšíří o velký prostor bývalých garáží, které se díky pilným rukám našich kamarádů přeměnily ve velmi přijemný prostor k relaxaci.

A zítra večer se také otevře stan, který nabídne zajímavé možnosti čajové, relaxační i hudební. V pondělí 9. srpna od 10.00 jsme připravili pro nejmenší pohádku „Až opadá listí z dubu“.

V neděli také začne fungovat naš masážní salón Inky Hejtmánkové z Náchoda, která Vám nabízí klasickou masáž, shiatsu masáž a SRT. Inka přislíbila, že bude k dispozici již od 10.00 hodin dopoledne až do večerních hodin - a to každý den. Vchod k masážím je shodný s čajovnou.

kemis

Adresář amatérského divadla v České republice

Když před téměř třemi lety vyšel Adresář amatérského divadla v České republice, stala se v zálepí tato modrá a netenká publikace nepostradatelnou pomůckou jak pro samotné divadelníky či pořadatele divadelních přehlídek, tak i pro mnohé pracovníky kulturních zařízení v celé republice.

Uvědomujeme si, že od doby vydání adresáře u souborů i u jednotlivců, kteří jsou v adresáři prezentováni, mohlo dojít k četným změnám v adresách či telefonních spojeních. Mnohé soubory uvedly do provozu své internetové prezentace, nebo změnili místo svého působení. Stejně tak jistě vzniklo nemálo nových divadelních seskupení, která by chtěla být v adresáři uvedena. Jsme proto připraveni realizovat aktualizaci.

Vydání nového adresáře v tištěné podobě je věc v dohledné době z mnoha důvodů nerealizovatelná. Pracovníci zabývající se sběrem dat pro adresář stále evidují i v tuto chvíli docházející vyplněné formuláře, ze kterých se bude postupně připravovat aktualizace digitální podoby adresáře. Ta je ve formě přiložené diskety součástí každého výtisku. Pro majitele Adresáře, kteří zaslali na adresu redakce tzv. Inovační kupon, bude po provedení aktualizace adresáře zdarma inovována celá digitální databáze kontaktů.

Pokud chcete, aby Váš soubor v adresáři (v jeho digitální verzi) nechyběl nebo pokud chcete, aby byly zachyceny změny, učiněte tento krok: Vyzvedněte si u stánku s publikacemi (ode dneška bude stánek na schodech Jiráskova divadla) příslušný formulář, vyplňte jej, potvrďte podepsaním a předejte prodejci publikací, případně komukoliv z organizátorů K(n)MD. Lze jej i zaslat na adresu ARTAMA po Jiráskově Hronově. Také prosíme soubory, které skončily svou činnost, aby tuto skutečnost oznámily.

V případě, že ještě nevlastníte Adresář amatérského divadla v ČR a domníváte-li se, že by ve vaši divadelní knihovně neměl chybět, lze si publikaci zakoupit nebo objednat na adresu NIPOS, administrace publikací, Blanická 4, P.O. BOX 12, 120 21 Praha 2. Adresář má 303 stran a přílohy, včetně počítačové diskety s digitální verzí a jeho prodejní cena bez poštovného je 149,- Kč.

Seminář SČDO. Foto: I.Mičkal

9:00-12:30
Semináře a dílny

14:00-16:00
Kritický klub

14:00 (A) a 20:00 (B) - Jiráskovo divadlo

Divadlo Pôtoň při MsKS Levice, Slovensko
Sofokles: Antigona (L'amourt) (60')

14:00 a 17:00 (B) a 20:00 (A) - Sál Josefa Čapka

Soubor (tentokrát) PES Městečko Trnávka
Podle Lewise Carolla: Ani Anička, ale Alenka (30')
DS Motýlci a kozičky Gymnázia Pastviny Brno
K. Mazlová: Malá rošáda (30')

17:00 (A) a 22:00 (B) - Sokolovna

Divadlo Dialog Plzeň
M. Hecht a kol. soub. dle K. Keseyho a M. Formana: Přelet (60')
HRONOFF

17:00 - Park Aloise Jiráska

Koncert hudební kapely BIGBAND ALDIS

20:00 - Park Aloise Jiráska

DS Dekor Brno - Maryša

21:00 - čajovna

Vertigo - jazz, Žongléři s ohněm v Čajovně.

22:00 - stan ve dvoře

VOSTO5 divize STANIOL
SPORTU ZDAR!

Zpravodaj 74. Jiráskova Hronova

Vydává organizační štáb

Šéfredaktor: Jana Portyková

Redakce: Vladimír Hulec, Alexandr Gregar,
Jan Rolník, Michal Drtina

Výtvarník: Rostislav Pospíšil

Fotograf: Ivo Mičkal

Oficiální stránky festivalu:

<http://www.hronov.cz>

Tisk: GZH, s.r.o.

Cena 5,- Kč

Komiks pro vás připravil Jiří Jelínek

ZASLECHNUTO

Kritický klub K2 se sejde dnes poprvé ve 14.00 hodin v jídelně Hotelové školy. Moderátorem klubu bude Josef Brůček.

Novou tiskovou mluvčí 74. Jiráskova Hronova se stala slečna Simona Bezoušková. Jarda Kodeš, který po léta tuto funkci vykonával, vede letos seminář J2 (Jako jevištění řeč).

Máme tu další nepříjemnost, se smutkem v hlase sděloval Michal Toušek na organizačním štábě, v noci z pátku na sobotu někdo strhl panel s logem Jiráskova Hronova a utopil v řece několik dopravních značek.

Cesta do Sokolovny po schodech je jen na vlastní nebezpečí. Sokolovna, včetně rozpadajících se schodů, je majetkem Sokola, který na jejich opravu nemá prostředky. Pokud se o sebe hodně bojíte, raději celou Sokolovnu obejděte.

Zítra ve 22.00 hodin se bude hrát v parku A. Jiráska v programu Hronoff představení Domovní requiem souboru Líšeň Brno. V případě nepříznivého počasí se představení přesune do Sokolovny.

Pozvání z Východu i Západu aneb Dobrý den, Slunko!

Pro Vás všechny, kdo se stále znova chystáte začít svůj den podle svého předsevzetí o zdravém životním stylu, ale chybí Vám k tomu společnost, nebo Vás prostě jen těší trocha fyzické aktivity, přináší Malé vinohradské divadlo takový jitřní nápad. Kterékoliv ráno v půl osmé se u vypuštěného betonového bazénu v parku můžete přidat po vzoru východním k „pozdravu Slunci“ - tradičnímu cvičení vycházejícímu z jógy (kdo jednou zkusí, nechce jinak).

Těší-li Vás více pohyb z místa na místo - dynamický Západ, od tamtéž se koná malý běh - ranní míle. A ještě doporučení: Vezměte si volné oblečení.

Nic nemusíte. Ale rozhodně můžete. Jste srdečně zváni.

Václav Martinec

